

**Професор медицини
Володимир Медведь**

У 2019 році Видавничий дім «Авіцена» випустив у світ книгу «Небайдужі думки про медицину і медиків» (Медведь В.І. Небайдужі думки про медицину і медиків. Київ: Авіцена, 2019, 216 с.).

Автор книги – **Володимир Медведь** – член-кореспондент НАМН України, доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України, завідувач відділення внутрішньої

патології вагітних ДУ «Інститут педіатрії, акушерства і гінекології імені академіка О.М. Лук'янової НАМН України», професор кафедри акушерства, гінекології і репродуктології Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика; консультант Медичного центру «Isida». Книга розрахована на широке коло лікарів різних спеціальностей, але буде корисною також для тих, хто не має спеціальної освіти, але цікавиться медициною, етикою взаємин пацієнта і лікаря, юридичним захистом лікарів тощо.

Представляючи книгу читачеві Володимир Медведь пише у вступному слові: «Ця книжка народилася фактично за ініціативи зовсім молодих і незнайомих мені колег. Відтоді, як у відділення внутрішньої патології вагітних Інституту педіатрії, акушерства і гінекології Національної академії медичних наук України з'явилася своя сторінка у Фейсбук, я, як керівник відділення, почав більш-менш регулярно писати до неї професійні пости, і в кулуарах різних конференцій до мене стали часто підходити лікарі з дуже приємними словами. Виявилось, що нас читають, слідкують за появою нових дописів, чекають на них, навіть печальються, коли довго нічого не з'являється. Відгуки були схвальні та щирі. Для мене це стало несподіваною радістю і стимулом до подальшого писання. Відчув, що можу таким чином спілкуватися з молодими колегами, ділитися своїм досвідом, думками, ідеями. Але з іншого боку я відчув і велику відповідальність.

Мій лікарський стаж – понад 40 років, тож певний досвід є, багато на що сформувався свій погляд, виробилися традиції. Це велике надбання, яке досягається тільки тривалою клінічною роботою. Моя перевага – досвід минулого, а перевага моїх потенційних читачів, молодших за мене лікарів, – можливість використати його в майбутньому. Тому вважаю своїм обов'язком не тільки перед колегами, а й перед пацієнтами ділитися набутиим, передавати досвід, намагатися застерегти їх від помилок.

Переважна більшість того, що я писав для сторінки нашого відділення у Фейсбук, містила опис тяжких, складних, драматичних клінічних випадків, обґрунтування та обговорення прийнятих нами рішень. Але деякі дописи були присвячені не конкретним випадкам, а загальним питан-

ням лікарської практики, морально-етичним проблемам медицини. Саме їх зібрано в першому розділі цієї книжки. Крім того, до нього увійшли деякі тексти, які були написані спеціально для часопису «Жіночий лікар», де я виконую функцію одного з редакторів. Загалом до першого розділу увійшло 15 коротких етюдів про медицину. Назви деяких з них абсолютно зрозумілі, дають повну уяву, про що в них йдеться, інші – алегоричні й призначені зацікавити читача, іноді навіть заінтригувати. У такий спосіб я намагаюся збільшити коло тих, хто не тільки перегляне зміст цієї книжки, а й відкриє її на певній сторінці, прочитає і, захопившись, продовжить читання, можливо прочитає від початку до кінця.

Іншим варіантом мого спілкування з колегами останніми роками були інтерв'ю, що їх я давав різним професійним виданням. Зізнаюся, що звертаються редакції до мене досить часто, дедалі все частіше, а відмовляти – для мене велика проблема, тож інтерв'ю накопичилося багато. Відібрав для другого розділу книжки вісім з них, які для мене свого часу були важливими та й дотепер актуальні.

Третій розділ склали п'ять нарисів про видатних діячів вітчизняної медицини, з якими мені пощастило зустрічатися й тривалий час спілкуватися. Усіх цих людей вважаю своїми вчителями в медицині та житті, багато чого від них запозичив. Бути поруч з ними, мати можливість запитати й отримати відповідь, просто спостерігати зблизька – це було величезне везіння, яке я, напевно, використав не повною мірою. Сьогодні їхніми іменами названо інститути та клініки, а тоді це були живі люди. «Лицем в лице лица не розрізнять. Велике бачиться на відстані». І все ж я ясно усвідомлював, що поруч – видатна особистість, але через непростиму легковажність не записував, не фотографував, не фіксував іншими можливими способами. Коли потім, багато років потому мені довелося писати про цих славетних людей, я гірко пошкодував, що був такий недоумкуватий. Звісно, ці п'ятеро – не єдині видатні медики, з ким мені поталанило зустрітися на життєвих шляхах і перехрестях, проте я не пишу про інших, залишаючи щось для своїх майбутніх книжок». ■

